

Všechny věci jsou tak únavné, že se to ani nedá vypovědět; nenasytí se oko viděním, nenaplní se ucho slyšením. Co se dalo, bude se dít zase, a co se dělalo, bude se znovu dělat; pod sluncem není nic nového. Je něco, o čem lze říci: Hleď, to je cosi nového? I to bylo v dávných dobách, které byly před námi. Nelze podržet v paměti věci minulé; a ani budoucí, které nastanou, nezůstanou v paměti těch, kteří budou potom. (Kazatel 1,8-11)

V Praze dne 21. října 2020

Milé sestry a bratři,

pro většinu z nás je současná pandemická doba velmi psychicky únavná. Opakuje se to, co nás postihlo na jaře, nákaza ale přišla v mnohonásobně těžší podobě, a nikdo přesně neví, kdy nebezpečí šířící se nemoci covid-19 poleví. Navíc nemoc začala postihovat naše nejbližší známé ve sboru, v církvi i po rodinách. Je nám proto jasné, že nebezpečí ohrožení zdraví, naší existence a samozřejmě zažitého způsobu života, jak jsme ho doposud vedli, je naprosto reálné.

Slyšíme stále nové informace, jak nemoc postupuje a koho postihla, vyrovnáváme se s novými a novými opatřeními, čteme na různých internetových serverech názory odborníků, ale zároveň jsme vystaveni mnohým vykonstruovaným dezinformacím, lžím, mystifikacím a podvodům, kterým se říká anglicky *hoax* či *fake news*, takže je těžké se v tom všem vyznat. Je to opravdu velmi únavné a únava mění lidské myšlení i chování – nás křesťanů nevyjímaje.

Dobrých zpráv proto není nikdy dost a jednou z nich je tisíciletá osvědčená zkušenost Kazatele, který byl sice také unavený životem a přesycený informacemi, které nemohly nasytit jeho oko ani ucho, ale pověděl něco velmi důležitého a povzbudivého pro nás, kteří otevíráme Bibli jako nejdůležitější zdroj našich poznatků o životě: *Co se dalo, bude se dít zase, a co se dělalo, bude se znovu dělat; pod sluncem není nic nového.*

Takže se nebojme! Nemoci, nákazy a ničivé epidemie zde byly doslova od nepaměti, i když jsme na to zapomněli. Však to Kazatel napsal jasně, nelze v paměti podržet věci minulé. Ale lidstvo to přežilo, přestože je tím opakovaně překvapováno. Byli vždycky ti, kteří druhým pomáhali, jako ovšem i jiní, kteří zneužili situace a obohatili se na úkor nešťastníků. Ale opět lidstvo to kupodivu přežilo až doposud. O účelových tvrzeních, falešných zprávách a panice ani nemluvě, nikdy o ně nebyla v takových situacích nouze, přesto však to lidstvo znovu přežilo. A o politicích, kteří si jednou věděli rady, a jindy ne, se ani zmiňovat nemusíme, vždyť to jsou také jenom lidé. Takže jedni se snaží korektně pomáhat, druhí v čele státu podléhají vlastní nejistotě, kterou skrývají za svou suverenitu, aby další neskrývaně, zle a bezostyšně uráželi druhé. Ovšem i to tady bylo a lidstvo to opět přežilo. Zdá se totiž, že Pán Bůh nám při stvoření dal do vínku ohromný potenciál vitální síly.

Moudrý Kazatel ovšem realisticky psal nejen o minulosti, ale i o budoucnosti. Jako jsme zapomněli, co se kdysi dalo, ačkoliv to bychom z historických zdrojů mohli vědět, podobně nevíme, co nastane po nás. A jak lidstvo bude žít dál, zapomene na to, s čím se my dnes tak náročně vyrovnáváme. Co z toho nakonec pro nás plyne? Že musíme zvládnout svou aktuální přítomnost – s Boží pomocí samozřejmě a s pomocí jednoho druhému.

Rozhodně ale v tom všem současném zmatku, ve strachu, nemoci a v únavě neztrácejme naději! Informujme se navzájem o své zdravotní i existenční situaci, dejme vědět kazatelům a starším sboru, jak na tom jsme, abychom mohli účinně nést břemena jedni druhých, modlit se a přispěchat s pomocí. Konečně ani toto není nic nového pod sluncem, tak na to nezapomeňme.

Pán s vámi, váš

Bronislav Matulík